ภาคผนวก ง

รายละเอียดข้อมูลการใช้น้ำ การบำรุงรักษาแหล่งน้ำชลประทาน และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารจัดการ

ข้อแนะนำในการใช้น้ำและการบำรุงรักษา
สำหรับโครงการชลประทานขนาดเล็ก

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาแหล่งน้ำขนาดเล็ก

เพื่อให้มีน้ำเพียงพอแก่ความต้องการขั้นพื้นฐานและยกฐานะทางเศรษฐกิจของชุมชน ดังนั้น การใช้น้ำในโครงการชลประทานขนาดเล็ก จึงต้องวางแผนการใช้น้ำตามความต้องการเรียงลำดับตามความจำเป็น ดังนี้

1. เพื่อการอุปโภค-บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูแล้งสำหรับหมู่บ้านที่ขาดแคลนน้ำ
2. เพื่อการเลี้ยงปศุสัตว์ ซึ่งเป็นของจำเป็นในหมู่บ้าน
3. เพื่อเป็นแหล่งจับปลา ใช้เป็นอาหารหลัก
4. ถ้ามีน้ำเหลือพอ จึงนำมาใช้เพื่อการเพาะปลูก เช่น ปลูกพืช – ผักฤดูแล้ง ตกกล้าต้นฤดูทำนาปี และเสริมน้ำฝนในกรณีทิ้งช่วง

ข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้น้ำ การควบคุมการส่งน้ำ การระบายน้ำ ตลอดจนการบำรุงรักษาน้ำ

1. การใช้น้ำ

1.1 การใช้น้ำเพื่อการอุปโภค – บริโภค การจัดสถานที่ให้อาบและซักล้างต่างหาก

1.2 การใช้น้ำเพื่อการเลี้ยงสัตว์ ควรล้อมรั้ว ปิดกั้น ป้องกัน การเหยียบย่ำ เสียหายของคันทำนบดิน และจัดบริเวณให้ใช้น้ำท้ายอ่าง เพื่อป้องกันการแพร่พยาธิ

1.3 การใช้น้ำเพื่อการเลี้ยงปลา ห้ามวิดน้ำหรือสูบน้ำจนแห้งเพื่อการจับปลาและควรกันเขตห้ามจับสัตว์น้ำไว้เพื่อปลายขยายพันธุ์

1.4 การใช้น้ำเพื่อการปลูกพืช

- ขุดคลองส่งน้ำไปยังพื้นที่เพาะปลูกแล้วชักน้ำไปยังบ่อพักน้ำที่ขุดไว้ เพื่อตักน้ำรดหรือหากมีน้ำเพียงพอก็ขุดเหมืองไส้ไก่ในแปลงนา เพื่อปล่อยอาบเอิบดินเป็นครั้งคราว
- ฝังท่อส่งน้ำจากคลองเพื่อเข้าสู่แปลงนาแต่พอเหมาะ มีไม่กระดานปิด – เปิดสำหรับบังคับและควบคุมน้ำ
- จัดรอบเวรการส่งน้ำ โดยการส่งน้ำเป็นเขตๆ ให้ชาวนาในเขตนั้นๆ มารับน้ำติดตามน้ำในคลอง แบ่งน้ำเข้าแปลงนาเป็นเขตๆ จนเพียงพอ และร่วมกันบำรุงรักษา

- แบ่งปันน้ำเพื่อเสริมการทำนาในฤดูฝน เช่น เมื่อฝนทิ้งช่วงหรือฝนน้อยในบางช่วง
- เพื่อการทำนาในฤดูฝน ควรตกกล้ารวมใกล้กับแหล่งน้ำ
- ในฤดูแล้ง ควรปลูกพืช – ผัก ใกล้กับแหล่งน้ำเพื่อป้องกันการสูญเสียน้ำ

2. การควบคุมการส่งน้ำและระบายน้ำ

เพื่อลดการบำรุงรักษาคลองและลาดตลิ่งด้านท้ายน้ำ ควรส่งน้ำและระบายน้ำด้วยความระมัดระวัง ดังนี้

2.1 การเปิด – ปิด บานประตูของท่อส่งน้ำเข้าคลองหรือระบายน้ำทิ้งให้พร่องอ่าง จะต้องเปิดบานขึ้นอย่างช้าๆและเลื่อนครั้งละไม่เกิน 5 เซนติเมตร แล้วหยุดพักประมาณ 10-15 นาที จึงยกต่ออีกครั้งละ 5 เซนติเมตรและหยุดพักอีก 10-15 นาที ทำไปดังนี้เรื่อยๆ จนกว่าจะได้ระดับน้ำในคลองที่ต้องการ ทั้งนี้ เพื่อลดการปั่นป่วนของกระแสน้ำมิให้กัดเซาะดินลาดตลิ่งท้ายท่อหรือลาดข้างของคลอง นอกจากนั้นถ้ามีเหตุขัดข้องจะแก้ไขทันท่วงที

2.2 การเพิ่มหรือลดระดับน้ำในคลองส่งน้ำ ควรกระทำอย่างช้าๆ อย่าเพิ่มหรือลดอย่างฮวบฮาบ ทั้งนี้เพื่อป้องกันกระแสน้ำกัดเซาะและป้องกันการเคลื่อนไหลพังของลาดตลิ่งคลอง

2.3 ในต้นฤดูฝนอาจจำเป็นต้องปล่อยน้ำทิ้งให้พร่องอ่าง เพื่อชะล้างอ่างให้น้ำในอ่างสะอาดหรือพร่องอ่างเพื่อรับฝนใหม่

3. การบำรุงรักษา

เพื่อความมั่นคงของสิ่งก่อสร้าง ต้องทำการบำรุงรักษาอยู่สม่ำเสมอด้วยความเอาใจใส่มิฉะนั้น จะชำรุดทรุดโทรมอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะเสียค่าบำรุงซ่อมแซมแพงมาก หรือใช้งานไม่ได้เลย ซึ่งหมายถึงค่าลงทุนได้สูญเปล่าก่อนจะสิ้นอายุของโครงการ การบำรุงรักษามีหลักที่ต้องปฏิบัติ 4 ลักษณะ คือ

ก. การบำรุงรักษาประจำวัน เช่น ดูแลไม่ให้สัตว์เลี้ยงเข้าไปเหยียบย่ำทำนบดินต้นคลองหรือนำไปเลียงในอ่างในคลอง

ข. การซ่อมแซมประจำปี เช่น การซ่อมหินเรียงท้ายฝายทดน้ำ และทางระบายน้ำล้นหลังฤดูฝน การขุดลอกคลอง กำจัดวัชพืช

ค. การซ่อมแซมฉุกเฉิน คือ การซ่อมแซมที่เกิดภาวะน้ำหลากในฤดูฝน ซึ่งอาจจะเกิดการเสียหายแก่ทำนบดินและฝายทดน้ำ ทางระบายน้ำล้น คลองส่งน้ำ

ง. การปรับปรุงเพิ่มเติม คือ การเพิ่มสิ่งก่อสร้างให้เกิดประโยชน์ เช่น ขุดลอกคลองแล้วดาดคอนกรีตหรือฝังท่อส่งน้ำเข้านา ก่อสร้างอาคารบังคับน้ำในคลองและสะพาน เป็นต้น

3.1 การบำรุงรักษาโครงการประเภทอ่างเก็บน้ำ

ทำนบดินหรือคันดิน เป็นสิ่งก่อสร้างที่ต้องคอยหมั่นตรวจสอบเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะทำด้วยดินบดอัดแน่น น้ำซึมผ่านได้ช้า และส่วนล่างเป็นแกนดินเหนียวลงไปถึงชั้นทึบน้ำการบำรุงรักษาควรปฏิบัติ ดังนี้

1. ขณะที่ทำการเก็บกักน้ำไว้สูงเต็มที่นั้น ให้หมั่นตรวจสอบสภาพดินธรรมชาติบริเวณท้ายเขื่อนว่ามีน้ำไหลลอดตัวทำนบหรือไม่หรือมีน้ำขึ้นทางท้ายน้ำคันทำนบดินหรือไม่ ถ้ามีน้ำซึมจะเป็นเหตุให้พัดพาดินฐานรากออกมาด้วย เกิดเป็นรูโพรงน้ำไหลลอดได้ จนเกิดการพังในที่สุด ถ้าหากตรวจพบน้ำซึมดังกล่าว ให้ไปแจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยด่วน เพื่อช่วยกันแก้ไขหรือหากเห็นว่าอยู่ในขีดอันตรายเพราะน้ำขุ่น เนื่องจากเม็ดดินหลุดออกมามากก็ให้รีบหากระสอบทรายปิดทับไว้ก่อน

2. หลังทำนบดินหรือเป็นหลุมเป็นบ่อ การซ่อมโดยการนำดินเหนียวมากลบเกลี่ยกระทุ้งแน่นเป็นชั้นๆ ชั้นละไม่เกิน 10 เซนติเมตร ดินที่นำมาใช้อย่าให้มีเศษรากไม้ใบไม้มาปนอย่าปล่อยให้เป็นหลุมลึก เพราะเมื่อมีน้ำขังจะเกิดการกัดเซาะเสียหายมากขึ้น

3. ลาดทำนบดินด้านท้ายน้ำ ถ้าฝนเกิดเซาะเป็นร่อง หรือมีสัตว์, พาหนะมาเหยียบย่ำควรถมดิน ซ่อมให้ได้ขนาดรูปร่างเหมือนเดิม แล้วทำการปลูกหญ้าเพื่อให้ยึดเกาะแน่นได้ดี การปลูกหญ้าควรขุดหญ้ามาพร้อมกับหน้าดิน ให้เป็นแผ่นขนาดไม่เกิน 30 x 30 ซม. เพื่อหญ้าจะได้เจริญงอกงามได้เร็ว

4. ลาดทำนบดินในอ่างด้านเหนือน้ำที่ระดับผิวน้ำ มักจะถูกระลอกคลื่นของน้ำในอ่างมาปะทะอยู่เสมอ โดยเฉพาะในอ่างที่มีผิวน้ำกว้างๆ เป็นเหตุให้ลาดทำนบดินถูกกัดเซาะ โดยทั่วไปควรใช้หินที่มีขนาดเล็กใหญ่คละกัน ปูทับบริเวณที่เว้าแหว่งนั้นให้เต็ม หรือให้มีความหนาประมาณ 30 เซนติเมตร แต่เพื่อการประหยัดก่อนที่ลาดจะถูกกัดเซาะ เราอาจใช้แพไม่ไผ่ขนาดกว้าง 50 – 100 เซนติเมตร ผูกติดกันไว้เป็นการป้องกันคลื่นได้

5. ถ้าทำนบดินไม่เป็นทางคมนาคมตัดผ่าน ควรปิดล้อมไว้ เพื่อป้องกันสัตว์เลี้ยงมาเหยียบย่ำ และห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปกินหญ้าตามลาด เพราะจะทำให้ลาดทำนบดินพัง หญ้าตามลาดไม่ควรปล่อยให้ยาวมาก เพราะจะเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ เช่น หนู ปู ซึ่งจะเจาะทำนบดินให้ชำรุดได้

6. ที่ลาดทำนบดินด้านท้ายน้ำบริเวณตอนล่างจนถึงพื้นดินธรรมชาติ อาจจะเปียกหรือมีสภาพอิ่มตัวด้วยน้ำที่ซึมผ่านทำนบดิน หากปล่อยไว้นานลาดทำนบดินบริเวณนั้น อาจจะเลื่อนหายลงแล้วลุกลามสูงขึ้นไป เมื่อได้ตรวจพบกรณีเช่นนี้ควรแจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อป้องกันและแก้ไขต่อไป

3.2 การบำรุงรักษาโครงการประเภทฝาย

1. ทำการตรวจสภาพและมีการบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ เฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่น้ำจำนวนมากได้ไหลข้ามฝายแล้วทุกครั้ง ถ้าพบว่าฝายและตลิ่งที่บริเวณใกล้กับฝายส่วนใดชำรุดให้รีบแจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบทราบทันที

2. ให้ตรวจสอบสภาพน้ำซึมใต้ฐานหรือซึมออกตามรูระบายน้ำที่ใช้สำหรับลดแรงดัน ถ้าน้ำซึมออกมาใสดี ถือว่าปกติแต่ถ้าน้ำที่ซึมออกมาขุ่น แสดงว่าน้ำได้พัดพาเม็ดดินในฝายออกมาด้วยจะเกิดเป็นโพรงและพังทลายในที่สุด ให้รีบรายงานหน่วยงานที่รับผิดชอบมาช่วยเหลือแก้ไขโดยด่วน

3. ตรวจดูหินเรียงท้ายน้ำว่าทรุดลงหรือไม่ หากพบว่ามีการทรุดลงเป็นแอ่ง ให้รื้อบริเวณนั้นออก แล้วบดอัดดินใหม่ แล้วทรายใช้ทรายหยาบและกรวดรองพื้น จึงเรียงหินใหญ่ให้คืนสู่สภาพเดิม

4. ในกรณีที่ปลายฝายทั้งสองข้างเกาะสำหรับป้องกันปีกฝาย ไม่ให้รับอันตรายในขณะที่น้ำไหลมาตามลำน้ำ มีระดับน้ำสูงกว่าตลิ่ง จะต้องหมั่นตรวจสอบและบำรุงรักษาคันดินและหินที่ปูป้องกันลาดคันดินนั้น ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยดีตลอดเวลา

5. ให้หมั่นตรวจสอบสภาพลำน้ำทางด้านท้ายฝาย ตลอดจนหินที่ลาดตลิ่งและท้องน้ำ ซึ่งใช้สำหรับป้องกันไม่ให้กระแสน้ำกัดเซาะ โดยเฉพาะในช่วงฤดูฝนที่มีน้ำไหลข้ามฝายจำนวนมาก ถ้าพบหินที่ได้ก่อสร้างไว้แล้วมีความหนาไม่เพียงพอหรือถูกน้ำพัดพาไป จะต้องจัดหามาทิ้งเพิ่มให้มีความหนามากขึ้น มิฉะนั้น การกัดเซาะอาจจะลุกลามเข้าไปถึงพื้นและลาดท้ายฝายที่เป็นส่วนหนึ่งของอาคารจนพังลงได้

6. ฝายที่สร้างไว้ทุกแห่งมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับตะกอนทราย ที่ตกจมอยู่ทางด้านหน้าฝาย ถึงแม้ว่าจะได้มีการก่อสร้างประตูระบายทรายไว้แล้วก็ตาม อาจจะระบายทรายผ่านออกไปไม่ได้หมด จนเหลือตกทับถมและมีปริมาณมากขึ้น ๆ ควรจะได้มีการขุดลอกตะกอนด้านหน้าฝายออกบ้างในช่วงฤดูแล้งที่น้ำด้านหน้าฝายมีระดับต่ำ เป็นครั้งคราวไปตามความเหมาะสม

3.3 การบำรุงรักษาอาคารที่เป็นเหล็กและไม้

อาคารต่างๆ มักมีส่วนประกอบเป็นเหล็กและไม้ เช่น ประตูปิด – เปิด เป็นเหล็ก ไม้กระดานอัดน้ำบนสันฝายน้ำ และทางระบายน้ำล้น เป็นต้น

การบำรุงรักษามีข้อควรปฏิบัติ ดังนี้

1. ทาสีป้องกันสนิมทุก 4 — 5 ปี
2. ใช้โซ่ใส่กุญแจล๊อกพวงมาลัยที่หมุนบาน ป้องกันผู้ไม่รับผิดชอบมาหมุนเล่น
3. ขันน๊อตสกรู ของส่วนประกอบบานให้แน่น
4. หมั่นอัดจารบี น้ำมันหล่อลื่นในส่วนที่เป็นเฟืองหรือรอก
5. ในฤดูฝนให้ถอดไม่กระดานอัดน้ำออกและเก็บรักษาไว้ให้เป็นที่ ถ้าผุพังให้มาเปลี่ยนใหม่
6. แป๊ปเหล็ก ราวสะพาน ที่มีอยู่ต้องให้แข็งแรงดังเดิม หากโยกคลอนหรือถูกตัดให้ซ่อมคืน
7. เหล็กร่องไม้กระดานอัดน้ำ ถ้าเกิดสนิมให้เคาะและทาสีใหม่

3.4 การบำรุงรักษาคุณภาพน้ำ

1. การรักษาคุณภาพน้ำ

ผู้ใช้น้ำย่อมต้องการน้ำที่มีคุณภาพดี ใสสะอาด ปราศจากสี กลิ่น และรสที่พึงรังเกียจ ไม่เค็ม ไม่กระด้างจนเกินเกณฑ์ สัตว์น้ำและพืชก็ต้องการน้ำที่มีคุณภาพดี

แหล่งน้ำที่มีสิ่งแวดล้อมเลว อาจจะนำโรคภัยมาสู่ชุมชนได้ เช่น โรคไทฟอยด์ อหิวาต์ บิด พยาธิใบไม้ ไข้เลือดออกและไข้จับสั่น

สาเหตุที่ทำให้น้ำเสื่อมคุณภาพ เกิดจากการขาดการดูแลด้านสุขาภิบาลในหมู่บ้าน ทำให้น้ำฝนที่ชะล้างสิ่งสกปรกลงสู่อ่างเก็บน้ำและอาจเกิดจากการไม่ระมัดระวัง เรื่องการใช้น้ำ ทำให้เกิดเน่าเสียของน้ำในอ่าง เช่น การแช่ปอในอ่างเก็บน้ำ การเน่าเปื่อยของวัชพืช การชักล้างสิ่งต่างๆ ในบริเวณอ่างเก็บน้ำและถ้าบริเวณพื้นที่รับน้ำมีเกลือที่ผิวดินมาก เมื่อฝนตกจะชะล้างลงอ่างหรือมีการต้มเกลือบริเวณอ่างเก็บน้ำ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดการสะสมความเค็มในอ่างเก็บน้ำได้

2. การป้องกันรักษาแก้ไขที่ต้นเหตุ คือ

ก. น้ำที่ใช้ซักล้าง อย่าให้ไหลย้อนลงไปยังแหล่งเก็บน้ำ ทั้งนี้เพื่อรักษาคุณภาพของน้ำและป้องกันการแพร่เชื้อของโรค

ข. ต้องดูแลกำจัดวัชพืช เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของยุง และลดการเน่าเปื่อยของวัชพืช เนื่องจากหน้าแล้งน้ำลดลงมาก วัชพืชบางส่วนจะแห้งตายริมตลิ่ง วิธีกำจัดวัชพืชผลที่ดีที่สุด คือ ใช้แรงคนลอกขึ้นมาจากอ่าง เพื่อป้องกันมิให้แพร่ขยายในฤดูฝน และควรปล่อยปลากินพืช เช่น ปลานิลลงในอ่างด้วย

ค. บริเวณหมู่บ้านใดที่น้ำฝนน้ำท่าไหลลงอ่าง ควรดูแลและรักษาความสะอาดภายในหมู่บ้านให้มาก

ง. ห้ามต้มเกลือในบริเวณขอบอ่างเก็บน้ำและในพื้นที่ลุ่มน้ำ ทั้งนี้เพื่อป้องกันการชะล้างเกลือลงอ่าง

จ. ถ้าความเค็มของน้ำในอ่างเพิ่มขึ้น เนื่องจากการสะสมความเค็มของน้ำในอ่างให้ระบายน้ำออกจากอ่างเป็นครั้งคราว ในช่วงที่มีฝนตกชุก

3. จัดบริเวณขอบอ่างเก็บน้ำหรือหัวงาน ให้เป็นสภาพที่พักผ่อนหย่อนใจ เช่น จัดให้เป็นสวนดอกไม้ เป็นต้น

วิธีการใช้น้ำชลประทานระบบท่อ

1. ให้ใช้น้ำเพื่อการอุปโภค – บริโภคเพียงพอก่อน ถึงจะใช้เพื่อการเกษตร
2. ให้ใช้น้ำจากถังเก็บน้ำอุปโภค – บริโภค
3. ให้จัดเตรียมภาชนะไว้เก็บน้ำด้วย
4. ให้ติดตั้งประตูระบายน้ำไว้ด้วย เมื่อใช้เพียงพอแล้วให้ปิดทันที
5. การเจาะท่อส่งน้ำให้ดำเนินการได้ ภายใต้มติของคณะกรรมการกลุ่มผู้ใช้น้ำ
6. การเจาะท่อติดตั้งจุดจ่ายน้ำให้รวมกลุ่มกันประมาณ 4 – 5 ครัวเรือน ต่อการติดตั้งจุดจ่ายน้ำ 1 แห่ง และท่อส่งน้ำควรมีขนาดไม่เกิน 1 นิ้ว
7. การติดตั้งจุดจ่ายน้ำเพื่อใช้ในครัวเรือนเดียว ขนาดไม่เกิน 4 หุน
8. ถ้ามีปริมาณน้ำต้นทุนบริเวณน้าฝายน้อยให้พิจารณาแบ่งรอบเวรการใช้น้ำ
9. ผู้ใช้น้ำทุกคนต้องเป็นสมาชิกกลุ่มผู้ใช้น้ำ
10. กลุ่มผู้ใช้น้ำสามารถตั้งระเบียบเก็บค่าน้ำจากสมาชิกครัวเรือนละ 10 – 20 บาท / เดือน หรือติดตั้งมิเตอร์เก็บค่าน้ำซึ่งทำให้มีเงินทุนสำรองสำหรับการซ่อมแซมท่อส่งน้ำ เมื่อได้รับความเสียหายและทำให้กลุ่มมีความเข้มแข็ง
11. ให้ใช้น้ำด้วยความมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนบ้านที่ไม่ได้ใช้น้ำด้วย เพื่อให้ทุกคนได้ใช้น้ำอย่างเพียงพอ ซึ่งเป็นผลให้สังคมสงบสุข

วิธีบำรุงรักษาระบบส่งน้ำ

1. เปิดประตูระบายทราย เพื่อระบายทรายไม่ให้ทับถมหน้าท่อและไหลเข้าไปในท่อส่งน้ำในช่วงฝนตกหนัก

2. ให้เปิดประตูระบายตะกอนทรายและประตูระบายอากาศบ้าง ประมาณปีละ 2 – 3 ครั้ง

3. ให้เปลี่ยนวัสดุกรองในถังกรองน้ำ ประมาณ 3 ปี / ครั้ง

4. ให้สมาชิกทุกคนช่วยกันดูแลบำรุงรักษาและซ่อมแซมทันที เมื่อระบบส่งน้ำได้รับความเสียหาย เพื่อป้องกันความเสียหายลุกลาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

คณะกรรมการกลุ่มผู้ใช้น้ำ

ตำแหน่ง	หน้าที่
1. ประธาน	1.1 ควบคุมการแบ่งปันน้ำให้กับสมาชิก 1.2 นำสมาชิกดูแลบำรุงรักษาซ่อมแซมระบบส่งน้ำ 1.3 ตัดสินข้อพิพาทของสมาชิก 1.4 ควบคุมให้สมาชิกปฏิบัติตามข้อระเบียบข้อบังคับ 1.5 จัดประชุมสมาชิกกลุ่มผู้ใช้น้ำ
2. รองประธาน	2.1 ทำหน้าที่แทนประธานเมื่อประธานไม่อยู่ 2.2 ทำงานตามที่ประธานมอบหมาย
3. เลขานุการ	3.1 จดบันทึกการประชุม 3.2 จัดทำทะเบียนสมาชิก 3.3 จัดทำทะเบียนวัสดุครุภัณฑ์
4. เหรัญญิก	4.1 รับผิดชอบการเงิน – การบัญชี
5. ผู้ดูแลฝาย	5.1 ปิดเปิดประตูระบายทรายช่วงฝนตกหนัก บำรุงรักษาเครื่องกว้าน 5.2 แจ้งประธานและสมาชิกขุดลอกตะกอนหน้าฝาย
6. ผู้ดูแลถังเก็บน้ำ	6.1 แบ่งปันการใช้น้ำจากถังเก็บน้ำให้กับสมาชิก 6.2 ควบคุมดูแลรักษาระดับปริมาณน้ำในถังเก็บน้ำ
7. ที่ปรึกษากลุ่ม	7.1 ให้คำปรึกษาด้านการใช้น้ำบำรุงรักษาและการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มผู้ใช้น้ำ